

O srdiečku, ktorému sa chcelo skákať

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Na sídlisku, vo vysokom vežiaku, v jedno malom byte úplne na najvyššom poschodí, žil jeden opustený dedko.

Žil sám, pretože babka sa už vrátila k hviezdám. Deti aj vnúčatá ho často navštevovali, ale dedko bol čím ďalej, tým viac smutnejší. Predtým to bol veselý dedko. Hrával vnúčatám na gitare, brával ich aj s babkou na prechádzky. No vnúčence odrástli, babka odišla a dedko mal pocit, že už nie je komu hrať. A tak v tichosti sedával pri okne a bez záujmu pozoroval vonkajší svet.

No spolu s ním, v jeho tele v tichosti tíklo i jeho srdiečko. Tíklo si v rytme dedkovho života a spomínalo:

-Ach, kde sú tie časy, keď som si veselo poskakovalo na čerstvom vzduchu alebo pri nejakej pesničke,- vzdychalo si smutne.

Srdiečko by si tak rado poskočilo, no nemalo dôvod. Občas sa aj pokúsilo, ale hneď ho to aj prešlo.

-Taktó to predsa nejde,- povzdychlo si smutne a čuplo si znova do kútika, aby tam v tichosti tíklo v rytme dedkovho života.

Jedného dňa prišli na návštevu deti aj s vnúčatami a srdiečko pocítilo opäť nutkanie poskočiť. No zrazu pocítilo aj niečo iné.

„Dobrý deň,“ pozdravil cudzí hlas.

-Kto to je?- počúvalo pozorne srdiečko.

„Som vaša suseda z vedľajšieho bloku,“ odpovedal hlas srdiečku. To pocítilo radosť, no vzápätí aj odpor.

„Dobrý,“ zahundral dedko odmerane.

Dedko babku poznal. Vydával ju z okna, ako sedáva na lavičke a vyhrieva sa na slniečku. Občas mu zakývala. Vždy ho lákalo zísť dolu a prehodiť pár slov. No akosi sa nikdy neodvážil. A teraz mal zrazu príležitosť, no slová sa mu zasekli v krku. Srdiečko vycítilo príležitosť.

-Povedz niečo,- povzbudzovalo ho srdiečko, no dedko srdiečko nepočúval. Nepočúval ho skoro nikdy.

„Ahoj, dedko,“ pozdravili vnúčatá.

„Ahoj, ocko,“ pozdravili dedkove deti.

No dedko neodpovedal. Len zazeral na cudziu babku.

„Všimla som si Vás, ako deň čo deň sedávate za zavretým oknom. A pri tom na čerstvom vzduchu je tak krásne. Poprosila som vaše deti, či by ma s Vami mohli zoznámiť. Verím, že sa nehneváte,“ povedala krásnym mäkkým hlasom babka.

„A načo by to bolo dobré?“ zavrčal dedko.

„Och, prečo si taký nevrlý?“ povzdychlo si srdiečko.

„Dedko, táto pani ti chce pomôcť,“ povedal syn.

„Má pre teba návrh,“ povedala dcéra.

„A ako by mi mohla...“

„Počula som, že nádherne hráte na gitare,“ prerušila dedka babka a už mu aj podávala gitaru, opretú v kúte, „A ja zase rada spievam,“ usmiala sa babka.

„No,“ dedo gitaru nechcel zobrať, ale láska k hudbe bola silnejšia. Brnkol akord. A srdiečko poskočilo.

„Už dlho som nehral,“ poškrabal sa dedo po strnisku.

„Tak skúste nejakú,“ pobádala ho babka. Dedko brnkol, babka zanôtila a srdiečko znovu poskočilo od samej radosti.

„To stačí,“ prerušil zrazu hru dedko, „už ma to nebaví,“ a odhodil gitaru na posteľ.

„Dedko!“ zhíkli vnúcatá, ktorým sa to vôbec nepáčilo.

„Otec!“ zhrozili sa dedkove deti z jeho chovania.

„Nechajte,“ povedala pokojným hlasom babka, „Ďakujem za peknú pesničku a teším sa na ďalšie stretnutie.

Keď návšteva odišla, dedko si sadol na svoje obľúbené miesto pri okne. Cítil sa zvláštne. Darmo chcel byť vážny, na tvári mu poihrával úsmev. No a aj tam, vo svojom vnútri cítil teplo. To srdiečko bolo také rozpálené od toho skákania.

Dni bežali a veci sa vrátili do starých koľají. Aspoň naoko. Dedko ďalej sedával pri okne a pozoroval vonkajší svet. Ale v skutočnosti vyzeral, či neuvidí babku.

„Cíííí,“ zazvonil zrazu zvonček.

„Kto to...“ dedko šiel s hundraním otvoriť.

„Dobrý deň,“ vo dverách stála babka a v rukách držala bábovku, „môžem ísť dnu?“

„No čo už, tak podťe,“ povedal dedko mrzute, ale srdiečko opäť poskočilo.

„Môžem?“ a babka už vyberala z drezu tanieriky a chystala čaj.

„Nezaspievame si, kým sa čaj urobí?“ usmiala sa na dedka. A dedko naoko neochotne šiel po gitaru, ale v skutočnosti sa už nevedel dočkať. A tak hrali a spievali, až im voda na čaj vychladla. A srdiečko skákalo a skákalo.

„Joj, ale som si už dlho tak dobre nezaspievala,“ tešila sa babka

„Pravda, pravda,“ pritakal dedko a úplne zabudol, že má byť mrzutý.

Keď sa lúčili, dohodli sa, že sa pôjdu na ďalší deň prejsť.

No na ďalší deň dedko darmo vyčkával babku. Neprišla.

„Vedel som to,“ mračil sa na celý svet a ešte raz vyzrel cez okno, či ju náhodou neuvidí sedieť na lavičke a vyhrievať sa na slniečku. No uvidel len odchádzajúcu sanitku.

„Hm,“ zahmkal, no vo vnútri pocítil akýsi nepokoj, až strach. Aj srdiečko búchalo o sto šesť, ale tento krát nie od radosti.

Dedko nepokojne chodil po byte. Až sa nakoniec odhodlal a vzal do ruky telefón. Vytočil číslo nemocnice.

„Haló, ja, ehm, chcem sa opýtať, či k vám nepriviezli babku, no...“ dedko si až teraz uvedomil, že ani nevie, ako sa babka volá.

„Áno, priviezli,“ ozval sa hlas na druhej hlas, „ste jej rodina?“

„Áno, nie, vlastne som jej veľmi blízky priateľ,“ povedal rýchlo dedko, „čo sa jej stalo?“

„Nič vážne, iba si vyvrtila členok. No vrela, že sa o ňu nemá kto postarať a tak musíme...“

„Ja sa o ňu postarám,“ vyhrkol dedko a sám sa divil, čo to vlastne povedal.

„Vážne? Tak to je super. Môžete prísť k nám?“

„Už aj idem, ďakujem,“ a už aj utekal sa obliecť.

„Musím si vziať niečo sviatočné,“ dumal nad otvorenou skriňou.

-*Pod'me už*,- poháňalo ho srdiečko.

Dedko si obliekol staré sviatočné sako, oprášil nohavice a pobral sa do nemocnice.

„Dobrý deň, ja hľadám babku,..."

„Dobrý deň, pred chvíľkou sme spolu hovorili cez telefón. Hľadáte pani Gitka,“ usmiala sa na neho slečna na recepcii.

„Ehm, áno, áno,“ dedko sa cítil trápne.

-*Zvládol si to*,- povzbudzovalo ho srdiečko, hrdé na dedka.

„Tak ehm, môžem ju vidieť?“

„Samozrejme,“ a slečna zodvihla telefón.

Zanedlho priviezli babku Gitku sediacu na vozíku.

„Dobrý deň, Pavol,“ usmiala sa na dedka a srdiečko opäť poskočilo. A nielen ono. Ale aj srdiečko v tele babky Gitky.

„Ehm, Vy poznáte moje meno?“ čudoval sa dedko Pavol.

„No áno,“ usmiala sa babka Gitka, „a teraz už aj Vy moje, keďže ste ma tu našli.“

Dedkovi sa na tvári rozlial široký úsmev. Už sa mu nebránil.

„Môžem Vám ponúknuť svoje rameno?“ dedko džentlmensky vystrel ruku a druhou jej podal paličku, aby sa babke Gitke lepšie kráčalo a odviezol ju domov.

Tak sa stretli dve srdiečka, ktorým spolu na tomto našom krásnom svete bolo dobre. Vychutnávali si spoločné prechádzky, hrejivé slniečko, spev vtáčikov, či len tak sedeli a popíjali chutný čaj.

A takto si spoločne užívajú až do dnešného dňa a veselo poskakujú v rytme dvoch ľudských životov.